

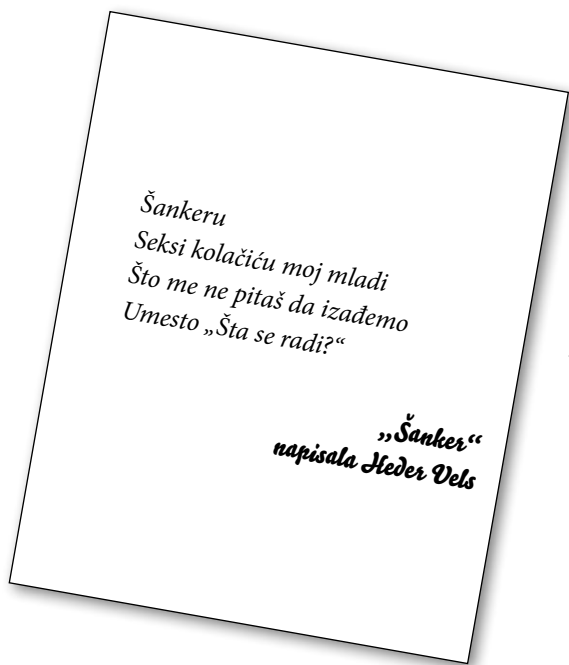
Meg Kabot

Pa šta
ako imam još koji
kilogram
viška!

Prevela Sonja Rajović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Momak iza šanka me odmerava. Ozbiljno vam kažem.

Takođe, dobro izgleda. U stvari, baš kao dvadesetogodišnji šanker. Kladam se da svira gitaru. Kladam se da ostaje budan do kasno i trza žice, baš kao i ja. Prepoznajem to po blagim senkama ispod njegovih zelenih očiju dugih trepavica i načina na koji njegova plava kovrdžava kosa štrči oko glave. Kosa u neredu od spavanja. Nema vremena za tuširanje pre posla zato što je vežbao do kasno. Baš kao ja.

„Šta ćete?“ pita me. Ali pogledom. Pogledom koji definitivno govori, *odmeravam te*.

Znam da sam baš ja u pitanju, zato što u redu iza mene nema nikoga.

A *što me ne bi* odmeravao? Dobro izgledam. Mislim, bar oni delovi mene koji se vide kroz glomaznu zimsku odeću. Jutros sam stavila maskaru i korektor (za razliku od šankera, ja volim da sakrivam kesice ispod očiju). A što se tiče moje jakne, ne možete videti dva – pa, dobro, pet – kilograma koje sam nabacila tokom praznika. Jer ko broji kalorije u vreme Božića? Ili Nove

godine? Ili posle Nove godine kada su svi ti božićni slatkiši na sniženju? Imam dovoljno vremena da se vratim u formu pre sezone bikinija.

Dobro, govorim to sebi proteklih pet ili šest godina, a još to nisam probala – mislim, da se vratim u formu pre sezone bikinija. Ali ko zna? Možda ove godine. Sleduju mi dva dana odmora, sve što sam uspela da sakupim otkad mi se u oktobru završio probni rad. Mogla bih da odem u Kankun. Dobro, samo za vikend. Ali ipak.

Pa šta ako sam pet – dobro, možda osam – godina starija od šankera? Još uvek me ima. Očigledno.

„Jednu veliku moka kafu, molim vas“, kažem. Nisam baš za penušave napitke sa šlagom na vrhu, ali danas je zvanično prvi dan letnjeg semestra (letnji! Tako je!), napolju je strašno hladno i kasnije će verovatno biti mećava, a Kuper je otišao jutros (na nepoznato odredište, kao i obično) a da nije uključio aparat za kafu, i moj pas Lusi nije htela napolje zato što je bilo tako hladno, tako da će me, kada se vratim kući, verovatno sačekati prijatno iznenađenje, i ZAISTA mi treba neki stimulans da mi pomogne da prestanem da sažaljevam sebe.

Osim toga, znate, kad već pucam petaka na šolju kafe, onda bar neka bude najbolja.

„Jedna velika moka kafa, stiže“, kaže šanker, radeći nešto od onih vrtoglavih stvari sa mojom šoljom. Znate, vrteo je njome kao da je pištolj, a on odmetnik u nekom vesternu.

O, da. *Definitivno* svira gitaru. Pitam se da li dokoliči pišući pesme koje nikada neće imati petlje da izvede, kao ja? Pitam se da li neprestano preispituje svoj dar za pisanje pesama, kao što ja radim?

Ne. On ima petlje da izađe pred gomilu s gitarom i sopstvenim stihovima. Mislim, samo ga pogledajte.

„Sojino ili nemasno mleko?“ pita.

O, bože. Ne mogu da se suočim s prvim danom na poslu posle raspusta na nemasnom mleku. A sojino mleko? *Sojino mleko?*

„Punomasno, molim vas“, odgovaram. Kasnije ću se popraviti. Za ručak ću pojesti samo piletinu sa parmezanom i salatu, i možda samo ZA-LOGAJ niskokaloričnog smrznutog jogurta...

Mmmm, osim ako Magda nema još 'dav' čokoladica...

„Znate“, kaže Šanker, dok zaključuje račun, „izgledate mi jako poznato.“

„O“, kažem. Crvenim od zadovoljstva. Seća me se! Mora da dnevno viđa stotine, možda HILJADE Njujorčana željnih kofeina, ali seća se MENE! Na svu sreću, napolju je tako hladno a ovde tako toplo da se može pomisliti da su mi obrazi crveni zato što se kuvam u kaputu, a ne zbog oduševljenja što me se seća.

„Pa, živim i radim u blizini“, kažem. „Stalno dolazim ovde.“ Što nije potpuno tačno pošto se držim ograničenog budžeta (zbog moje bedne plate), a penušave kafe definitivno ne ulaze u njega, s obzirom na to da u menzi mogu da uzmem besplatnu kafu kad god poželim.

Jedino što tamo u nju ne stavljaju moka sirup. Niti šlag. Trudimo se da u menzi imamo kanistere sa šlagom, ali ljudi su ih krali za gas smejavac.

„Ne“, kaže šanker, preslatko tresući glavom. „Nije to. U stvari, da li vam je iko ikada rekao da mnogo ličite na Heder Vels?“

Uzimam kafu od njega. Ovo je, naravno, uvek nezgodan deo. Šta da kažem? *Da, u stvari... zato što ja jesam Heder Vels*, i da onda rizikujem da me pozove da izađemo samo zato što misli da i dalje imam neke veze u muzičkoj industriji (potpuno netačno. Vidi gore, vezano za: strah da vas ne oteraju sa bine)?

Ili da se samo nasmejem i kažem: *Zašto, ne?* Jer šta se onda dešava kasnije, kada počnemo da se zabavljamo i on sazna da ja *jesam* Heder Vels? Mislim, verovatno bih to mogla da držim u tajnosti neko vreme, ali jednog dana saznaće moje pravo ime. Na primer, kada smo na carini na povratku iz Kankuna. Ili kada se potpisujemo u knjizi venčanih...

Odlučujem da kažem samo: „Stvarno?“

„Naravno. U stvari, kad biste bili mršaviji“, kaže šanker sa osmehom. „Vaš kusur. Uživajte!“

Ono što mi je neverovatno to je da se ceo grad priprema za očekivanu snežnu oluju – mislim, kamioni puni soli i peska vuku se niz Desetu ulicu, lomeći grane drveća u prolazu; bakalnice su već rasprodale hleb i mleko; na televiziji se ne prikazuje ništa drugo sem najnovijih vesti o oluji – a dileri droge ipak su napolju u punom sastavu u Vašington skver parku i oko njega.

Valjda to samo pokazuje da mi Amerikanci treba još mnogo toga da naučimo od naših vrednih imigranata.

Ali eto njih, stoje na trotoaru u svojim *peri elis* jaknama i uživaju u svojoj mokačino kafi. Pošto je jutro za koje se predviđa da će svakog trenutka pasti značajna – barem za Njujork – količina snega, prolazi neverovatno malo ljudi, ali i to malo biva pozdravljeno razdraganim ponudama za kupovinu marihuane.

Ali dobro, takve se ponude jednoglasno odbijaju. Međutim, kada me dileri droge primete kako se utučeno vučem ka njima, ljubazno uzvikuju spisak svoje robe u mom pravcu.

Da nisam i dalje toliko zlovoljna zbog šankera, smejala bih se. Osim toga, svaki put kada izađem iz kuće, ovi momci mi prilaze. Izgleda da im nimalo nije važno to što nikada ništa nisam kupila od njih. Samo slegnu ramenima kao da ih lažem ili tako nešto kada im kažem da je najjači veštački stimulant koji koristim u poslednje vreme, kofein. Tužno.

Mada, ne lažem. Ponekad se odvažim da popijem pivo i to je sve.

Svetlo pivo, naravno. Aman, devojka mora da pazi na liniju.

„Šta misliš o ovom belom koje se očekuje da uskoro padne s neba, Heder?“ jedan od dilera droge, prijatan momak koji se zove Redži, izdvaja se od svojih pajtaša i pita me, s ljubaznom zabrinutošću.

„Bolje nego belo koje ti i tvoja gomila ološa valjate, Redži“, prenerazila sam se čuvši sebe kako režim. Gospode, *šta je* sa mnom? Obično sam superljubazna prema Redžiju i njegovim kolegama. Nije preporučljivo razljutiti lokalnog dilera.

Ali obično me moj omiljeni šanker nije upravo nazvao debelom.

„Hej, srećo“, kaže Redži, izgledajući povređeno. „Nema potrebe da vređaš.“

Potpuno je u pravu. Nije u redu nazivati Redžija i njegove prijatelje ološem, dok o sredovečnim muškarcima koji rmbače za duvansku industriju govorite kao o senatorima.

„Izvini, Redži“, kažem, iskreno. „U pravu si. Ali reč je o tome da već devet meseci pokušavate da mi uvalite nešto ispred mojih vrata, a ja vam devet meseci govorim ne. Šta misliš da će se desiti? Da ću se preko noći pretvoriti u podivljalog drogeraša? Daj, molim te.“

„Heder.“ Redži uzdahnu, gledajući iznad u guste sive oblake. „Ja sam poslovan čovek. Kakav bih ja poslovan čovek bio kada bih dopustio da mlada žena poput tebe, koja prolazi kroz veoma težak period u životu i

kojoj bi verovatno prijalo da joj nešto podigne raspoloženje, prođe a da ne pokušam da joj privučem pažnju?“

Da bi ilustrovao na šta misli, Redži uzima primerak *Njujork posta* koji je držao ispod miške, i pokazuje mi naslovnu stranu. Tamo, slovima od pet centimetara, vrišti naslov: *Ponovo zajedno*, preko crno-bele fotografije mog bivšeg verenika na kojoj se drži za ruke sa svojom *sad smo zajedno–sad nismo* budućom mladom, pop princezom, Tanjom Trejs.

„Redži“, kažem, nakon što sam uzela okrepljujući srk moka kafe. Ali samo zato što mi je strašno hladno. Više je, u stvari, i ne želim zato što je prekrivena šankеровom senkom. Dobro, možda i dalje želim šlag. Što je zapravo dobro. Mislim, to je mlečni proizvod. A mlečni proizvodi važan su deo dobro balansiranog doručka. „Zar stvarno misliš da po ceo dan sedim i maštam kako ću se pomiriti s bivšim? To uopšte nije tačno.“

A činjenica je da po ceo dan sedim i maštam kako ću se smuvati s bratom mog bivšeg, koji je i dalje tvrdoglavo imun na moj šarm.

Ali nema potrebe da lokalni diler droge zna za to.

„Izvinjavam se, Heder“, kaže Redži, ponovo sklapajući novine. „Samo sam mislio da bi volela da znaš. Jutros su na *Njujorku Jedan* rekli da je venčanje i dalje zakazano u katedrali svetog Patrika, a da će se prijem održati u *Plazi* ove subote.“

Zakolotala sam očima ka njemu. „Redži“, kažem, zapanjena. „Gledaš *Njujork Jedan*?“

Redži izgleda malo uvređeno. „Gledam vremensku prognozu, kao i svi Njujorčani, pre nego što krenem na posao.“

Čoveče. To je tako simpatično. Gleda vremensku prognozu pre nego što krene da diluje drogu na mom čošku!

„Redži“, kažem zadivljena, „primi moje izvinjenje. Divim se tvojoj predanosti. Ne samo da odbijaš da dozvoliš da te određeni činioци spreče da radiš već si u toku i s lokalnim tračevima. Molim te, samo napred i nastavi da se trudiš da mi prodaš drogu.“

Redži se smeje, pokazujući sve zube od kojih su mnogi – svečarski – sa zlatnim kronicama. „Hvala ti, dušo“, kaže, kao da sam mu upravo ukazala neku veliku čast.

Uzvracam mu osmeh, a zatim nastavljam svoje putešestvije prema kancelariji. Ne bi to trebalo tako da zovem. Zapravo, do posla mi treba veoma malo,

što je dobro, pošto imam problem da ujutru ustanem na vreme. Da živim u Park sloupu ili Aper vest sajdu ili na nekom sličnom mestu, i da moram da se vozim podzemnom na posao svaki dan, ne bi bilo šanse (mada, da živim u Park sloupu ili AVS-u, po zakonu bih morala da imam dete, tako da to i nije tako loše). Pretpostavljam da na neki način stvarno imam sreće. Mislim, naravno, jedva da mogu da priuštim moka kafu, a zahvaljujući svim prazničnim zabavama na koje sam išla, više ne mogu da stanem u svoje streč-somot pantalone broj 40 ukoliko na sebi nemam steznik.

U redu, moj bivši se ženi jednom sa liste 50 najlepših ljudi po mišljenju *Pipla*, a ja nemam čak ni svoj auto, a kamoli svoj stan.

Ali bar stanujem besplatno u strava stanu na poslednjem spratu zgrade od crvene cigle, dva bloka od mesta gde radim, u najboljem gradu na celom svetu.

Dobro, prihvatila sam ovaj posao pomoćnice upravnika studenjaka na Njujorškom koledžu kako bih bila oslobođena plaćanja školarine i stekla diplomu za koju sam u biografiji slagala da je već imam.

I dobro, jeste, imam poteškoća da se upišem na koledž društvenih i prirodnih nauka zbog rezultata na prijemnom, koji je bio tako loš da me dekanica neće upisati dok ponovo ne izađem – i položim – dopunski kurs matematike, uprkos tome što sam joj objasnila da, u zamenu za plaćanje stanarine, radim sve naplate za veoma simpatičnog privatnog detektiva, i da nikad nisam napravila knjigovodstvenu grešku, koliko znam.

Ali uzaludno je očekivati da se bezdušna birokratija – čak i ona za koju radite – prema vama ophodi kao prema jedinki.

I eto mene sa skoro dvadeset devet, spremam se da prvi put učim o množenju binoma (da znate, nije mi lako da zamislim situaciju u kojoj ću to stvarno raditi).

I jeste, pišem pesme do kasno u noć iako ne mogu, dok sam živa, da skupim hrabrost da ih otpevam pred bilo kim.

Ali ipak. Moje putovanje do posla traje samo dva minuta, a povremeno vidam svog stanodavca, u koga sam se ozbiljno zagledala, kako samo s peškirom na sebi juriša od kupatila do vešernice da nađe čist par farmerki.

Tako da život i nije *tako* loš. I pored šankera.

Ipak, živeti super blizu posla ima i svoje loše strane. Na primer, ljudi izgleda da nemaju obzira kada me zovu na kuću zbog beznačajnih stvari kao što su zauzeti toaleti ili žalbe na buku. Kao da bi zato što živim dva

bloka dalje trebalo da budem u stanju da dođem u bilo koje doba dana da ispravljam stvari za koje je moj šef, upravnik zgrade koji u njoj živi, predviđen da rešava.

Ali sve u svemu, dopada mi se moj posao. Čak mi se dopada i moj novi šef, Tom Snelling.

Zato se, kada tog ledenog jutra ušetam u Fišer hol i vidim da Tom još nije stigao, osećam nekako pogođeno – i ne samo zato što to znači da nema nikog ko će ceniti to što sam stigla u kancelariju pre pola deset. Nikog sem Pita, radnika obezbeđenja, koji priča telefonom pokušavajući da dopre do direktora škole jednog od njegove mnogobrojne dece kako bi saznao nešto o kazni koju je dobilo.

I pretpostavljam da je tu studentkinja koja radi na prijavnici. Ali ona čak ni ne podiže pogled dok prolazim, toliko je udubljena u *Ju-es vikli* koji je ukrala iz korpe za sortiranje pošte (na naslovnoj strani je Džesika Simpson. Opet. Ona i Tanja Trejs dele prvo mesto Ljigavice godine svih tabloida).

Tek nakon što sam skrenula iza ugla i prošla pored liftova, vidim red studenata u hodniku ispred upravnikove kancelarije. I setim se, sa zakašnjenjem, da je prvi dan letnjeg semestra takođe i prvi dan kada se dosta dece vraća sa zimskog raspusta – ona koja nisu ostala u studenjaku (hoću da kažem studentskom domu) da prave žurke dok danas ponovo ne počnu predavanja, dan nakon dana Martina Lutera Kinga^{*}.

A kada Šeril Hebig – studentkinja druge godine Njujorškog koledža, očajna da zameni sobu zato što je ona razdragana navijačica a njena trenutna cimerka darkerka koja prezire školski duh u svakom obliku, i plus ima bou konstruktora za kućnog ljubimca – poskoči s plavog kancelarijskog kauča ispred vrata moje kancelarije i uzvikne: „Heder!“, onda znam da me čeka jutro glavobolja.

Dobro je što imam veliku moka kafu da to preguram.

Ostali studenti – koje prepoznajem sve do jednog pošto su već dolazili u kancelariju zbog sukoba s cimerima – podižu se s hladnog mermernog poda na kojem su čekali pošto je kauč samo za dvoje. Znam šta čekaju. Znam šta hoće.

^{*} Dan Martina Lutera Kinga je praznik u Sjedinjenim Američkim Državama, koji obeležava rođenje prečasnog Martina Lutera Kinga, svakog trećeg ponedeljka u januaru (Prim. prev.)

A to neće biti prijatno.

„Vidite, deco“, kažem, boreći se da izvadim ključeve kancelarije iz džepa kaputa. „Rekla sam vam. Nema zamena soba sve dok se ne usele svi studenti prelaznici. Onda ćemo videti šta je ostalo.

„To nije fer“, uzvikuje žgoljav momak s velikim plastičnim diskovima u ušnim školjkama. „Zašto bi neki glupi student prelaznik imao prvenstvo da bira između svih slobodnih mesta? Mi smo prvi stigli.“

„Žao mi je“, kažem. Zaista jeste, jer kada bih mogla sve da ih ispremeštam, više ne bih morala da slušam njihovo jadikovanje. „Ali moraćete da sačekate dok se svi oni ne prijave. A onda, ako ostane mesta, možemo vas prebaciti tamo. Ako biste sačekali do sledećeg ponedeljka, kada ćemo znati ko se prijavio a ko se nije pojavio...“

Prekida me opšta kuknjava. „Do sledećeg ponedeljka, biću mrtav“, jedan stanar uverava drugog.

„Ili će moj cimer biti mrtav“, kaže njegov drug. „Zato što ću ga do tada ubiti.“

„Nema ubijanja cimera“, kažem, otvarajući vrata i paleći svetla. „Ili sebe. Hajde, ljudi. To je još samo jedna nedelja.“

Većina ih odlazi, gundajući. Samo se Šeril i dalje tu muva, izgledajući uzbuđeno dok me prati u kancelariju. Vidim da sa sobom vuče i devojkicu koja izgleda kao miš.

„Heder“, ponovo kaže. „Zdravo. Slušaj, sećaš li se kad si rekla da mogu da se preselim ako nađem nekoga ko bi menjao mesto sa mnom? E pa, našla sam nekoga. Ovo je En, cimerka moje drugarice Lindzi, i rekla je da bi se menjala sa mnom.“

Iskobeljala sam se iz kaputa i okačila ga na najbližu kuku. Utanjam u stolicu i gledam u En, koja kao da ima prehladu pošto šmrkće u zgužvanu papirnu maramicu. Pružam joj kutiju s maramicama koju držim pri ruci u slučaju prosipanja dijetalne *koka kole*.

„Želiš da menjaš mesta sa Šeril, En?“ pitam je, samo da budem sigurna. Ne mogu da zamislim zašto bi neko želeo da živi sa osobom koja je zidove na svojoj strani sobe ofarbala u crno.

A s druge strane, Šerilinu cimerku verovatno nervira što je Šerilin deo sobe ukrašen s toliko mnogo cvetova dan i noć, maskotom Njujorškog koledža.

„Valjda“, kaže En, izgledajući iznureno.

„Želi“, Šeril me vedro uverava. „Zar ne, En?“

En sleže ramenima. „Valjda“, ponovo kaže.

Počinjem da osećam da je En možda prisiljena da pristane na zamenu mesta.

„En“, kažem. „Da li si *upoznala* Šerilinu cimerku, Karli? Znaš da ona, hm... voli crnu boju?“

„O“, kaže En. „Da. Darkerka. Znam. U redu je.“

„I...“ Oklevam da to pomenem zato što... pih. „Zmija?“

„Svejedno. Mislim“ – gledam u Šeril – „bez uvrede, ili nešto slično, ali radije bih živela sa zmijom nego s navijačicom.“

Šeril, daleko od toga da je uvređena, ozareno gleda u mene.

„Vidiš?“ kaže. „Možemo li sada da završimo papirologiju za zamenu? Tata je došao da mi pomogne da se preselim i želi da se vrati u Nju Džerzi pre nego što udari ova velika mećava.“

Izvlačim formulare, zatičući sebe kako sležem ramenima, baš kao En – nekako je prelazno.

„Važi“, kažem i pružam im papire koje moraju da popune da bi obavile zamenu. Kada devojke – Šeril kojoj se vrti u glavi od uzbuđenja, En odlučno staloženija – završe s popunjavanjem formulara i odu, ja pregledavam izveštaje od prethodne večeri. Fišer hol je danonoćno pokriven obezbeđenjem, studentima na prijavnici i redarima, studentima koji, u zamenu za besplatan smeštaj i hranu, imaju ulogu svojevrsnih kućepazitelja na svakom od dvadeset spratova zgrade. Svi oni moraju da popune izveštaje na kraju svake smene, a moj posao je da čitam i postupam na osnovu njih. To uvek učini jutro zanimljivim.

Izveštaji se kreću od smešnih do banalnih. Sinoć, na primer, šest litarskih flaša piva zavrleženo je s jednog od prozora na gornjem spratu na krov taksija koji je prolazio ulicom. Došlo je deset policajaca iz Šeste stanice i nekoliko puta su trčali uz stepenice i niz njih, bezuspešno pokušavajući da prokljuve ko je bacač.

Na drugoj strani spektra, izgleda da su na prijavnici izgubili nečiji CD meseca *Kolumbija hausa*^{*}, što je izazvalo veliko zaprepašćenje. Jedan od redara sumorno izveštava da je jedna stanarka nekoliko puta zalupila vratima vičući: „Mrzim ovo mesto.“ Dotični redar želi da predloži studentkinju za odlazak u savetovalište.

* Columbia House (eng.) – muzička izdavačka kuća (Prim. prev.)

Drugi izveštaj govori da je došlo do manje pobune kada je jedan od radnika u menzi izgrdio studenta koji je pokušao da spremi pica pogačicu u tosteru.

Kada mi telefon zatandrče, bacam se na njega, zahvalna što ću imati nešto da radim. Volim svoj posao – zaista. Ali moram priznati da ne koristim previše svoj intelekt.

„Fišer hol, Heder je na vezi, izvolite.“ Moj prethodni šef, Rejčel, bila je strašno stroga po pitanju načina na koji se javljam na telefon. Iako Rejčel više nije ovde, stare navike teško nestaju.

„Heder?“ U pozadini čujem kola hitne pomoći. „Heder, Tom je.“

„O, zdravo, Tome.“ Bacam pogled na sat. Devet i dvadeset. To! Bila sam tu kad je pozvao! Ako ne na vreme, onda barem pre deset! „Gde si?“

„U Urgentnom centru Sent Vinsent.“ Tom zvuči iscrpljeno. Biti upravnik doma jednog od studenjaka Njujorškog koledža veoma je zahtevan posao. Moraš da vodiš računa o oko sedamsto studenata, od kojih većina – izuzev boravka u letnjem kampu ili ako su išli u srednju školu koja je imala svoj učenički dom – nikada ranije u svom životu nije odsustvovala od kuće na duži period a kamoli ikada delila kupatilo s drugim ljudskim bićem. Stanari se obraćaju Tomu u vezi sa svim svojim problemima – sukobima s cimerima, pitanjima vezanim za studiranje, novčanim problemima, krizama seksualnog opredeljenja – sve što vam padne na pamet, Tom je već čuo.

Ako se stanar povredi ili se razboli, posao upravnika doma je da osigura da on ili ona bude dobro. Suvišno je reći da Tom provodi dosta vremena u urgentnim centrima, naročito vikendima, kada se dešava najviše nepunoletnog opijanja. A on sve to radi – na dužnosti je dvadeset četiri sata dnevno, trista četrdeset tri dana godišnje (svi administrativci Njujorškog koledža imaju dvadeset dva dana odmora) – za ne više od onoga što ja zarađujem, uz besplatan smeštaj i hranu.

Hej, zar je onda čudno što je moj prethodni šef trajao samo nekoliko meseci?

Tom ipak zvuči prilično staloženo. Hoću reći, onoliko staloženo koliko to može da bude bivši 190 cm visok i 100 kila težak linijski bek teksaškog Poljoprivredno-mašinskog univerziteta, čiji je omiljeni film *Male žene* i koji se doselio u Njujork kako bi se najzad razotkrio.

„Vidi, Heder“, umorno kaže Tom. „Biću ovde zaglavljn još najmanje nekoliko sati. Sinoć smo imali jednu proslavu dvadeset prvog rođendana.“

„Uh.“ Proslave dvadeset prvog rođendana su *najgore*. Neizbežno, nesrećnog momka ili devojku prisutni teraju da iskapi dvadeset jednu čašicu žestokog pića. S obzirom na to da ljudski organizam ne može da obradi toliku količinu alkohola za tako kratko vreme, stanar u većini slučajeva završi slavlje njegovog ili njenog velikog dana u jednom od lokalnih urgentnih centara. Lepo, a?

„Da“, kaže Tom. „Mrzim što pitam, ali da li bi pregledala moj rokovnik i pomerila sva sudska saslušanja ovog jutra? Ne znam da li će primiti ovo dete ili ne, a on ne dozvoljava da zovemo njegove roditelje...“

„Nema problema“, kažem. „Koliko si već tamo?“

Tom bučno uzdiše. „Stigao je do sedme ture pre nego što se onesvestio. Znači od ponoći, ili tako nešto. Potpuno sam izgubio pojam o vremenu.“

„Doći ću da te zamenim, ako hoćeš.“ Kada je neki student u urgentnom, ali nije primljen, pravilo je da neko od predstavnika Njujorškog koledža bude s njim ili s njom sve vreme. Ne možeš čak ni da odeš kući na najobičnije tuširanje ukoliko nema nekog da te odmeni. Njujorški koledž ne ostavlja svoje studente same u urgentnom. Mada se često studenti sami odjave a da se i ne potrude da vam to kažu, tako da sediš tamo i gledaš španske sapunice jedno sat vremena pre nego što saznaš da dete više uopšte nije tu. „Tako bi mogao bar da doručuješ.“

„Znaš, Heder“, kaže Tom, „mislim da ću prihvatiti tu ponudu, ako je to zaista u redu.“

Kažem da jeste, i pre nego što uopšte spustim slušalicu, uzimam za taksu od novca za svakodnevne troškove. Obožavam ga. To je kao da imaš sopstvenu banku, tu u kancelariji. Nažalost, Džastin, devojka koja je pre mene radila ovaj posao, osećala se isto po tom pitanju, i potrošila je sav novac za svakodnevne troškove Fišer hola na keramičke grejalice za svoje prijatelje i porodicu. Računovodstvo i dalje proučava okom sokolovim naše račune za svakodnevne troškove svaki put kada ih odnesem radi nadoknade, iako je svaki od njih potpuno opravdan.

A ja još uvek nisam skontala šta je to keramička grejalica.

Završavam pomeranje svih Tomovih sastanaka, a zatim u jednom dahu ispijam moka kafu. *Kad biste bili mršaviji*. Znaš šta, šankeru? S tim dugim noktima koje ne kratiš zato što si isuviše siromašan da priuštiš novu trzalicu za gitaru, izgledaš kao devojka. Da, tako je. Kao devojka. Kako ti se *to* dopada, šankeru?

Kratko zadržavanje u menzi da zgrabim đevrek da pojedem na putu ka bolnici, i biću spremna da krenem. Mislim, moka kafa je sjajna, ali ne pruža dugotrajnu energiju... za razliku od đevreka. Naročito đevreka prelevenim krem sirom (mlečni proizvod) preko kojeg je dodato nekoliko reznjeva slanine (protein).

Uzimam kaput i ustajem da uzmem đevrek kada primećujem Magdu, moju najbolju prijateljicu s posla i glavnu blagajnicu u menzi, kako stoji na dovratku kancelarije i izgleda prilično neuobičajeno.

„Jutro, Magda“, kažem joj. „Nećeš verovati šta mi je rekao šanker.“

Međutim, Magda, inače vrlo znatiželjna osoba i šankerov veliki obožavalac, ne izgleda zainteresovano.

„Heder“, kaže. „Moram nešto da ti pokažem.“

„Ako je to naslovna strana *Posta*“, kažem, „Redži te je već pretekao. I stvarno, Mags, u redu je. *Dobro* sam. Ne mogu da verujem da ga je prihvatila nazad posle one afere s Paris u klubu *Pusiket dols*. Ali njegov tata je vlasnik njene muzičke kuće. Šta je sledeće što će ona uraditi?“

Magda odmahuje glavom.

„Ne“, kaže. „Nije *Post* u pitanju. Dođi, Heder. Dođi.“

Radoznala – više zato što se još nije nasmešila nego zato što mislim da ima da mi pokaže nešto vrlo bitno – pratim Magdu niz hodnik, pored kancelarije studentske organizacije – zatvorene ovako rano ujutru – i pored kancelarije Magdinog šefa, koja je, začudo, prazna. Obično je puna džangrizavih radnika iz menze i duvanskog dima, s obzirom na to da je Džerald Ekhard, upravnik menze, nepopravljivi pušač. Trebalo bi da puši samo napolju, ali uvek ga uhvatim kako pučka za radnim stolom, a onda izbacuje dim kroz otvoren prozor, kao da misli da niko neće skontati.

Ali ne danas. Kancelarija je danas prazna – i bez duvanskog dima.

„Magda“, kažem, dok njena ružičasta uniforma nestaje iza pokretnih vrata bučne kuhinje pune pare, „šta se dešava?“

Ali Magda ne progovara dok ne stane pored masivnog industrijskog šporeta na kojem vrije jedan jedini lonac. I Džerald stoji tu, izgledajući neprikladno u poslovnom odelu među svojim radnicima u ružičastim uniformama, svojim masivnim telom čineći da svi izgledaju sićušno – ishod malo prečestog isprobavanja njegovog ličnog recepta za piletinu s parmezanom.

Pa šta ako imam još koji kilogram viška

Džerald izgleda – pa, postoji samo jedna reč za to: prestravljeno. Kao i Sondra, dežurna na salatama, i Džimi, poslužitelj toplih jela. Magda je bleđa ispod jarke šminke. A Pit – šta *Pit* radi ovde? – izgleda kao da želi da zbrise.

„Dobro, ljudi“, kažem. Ubeđena sam da, šta god da je u pitanju, mora da je šala. Jer, Džerald je, s obzirom na to da je u poslu s hranom, uvek bio obešenjak, stručnjak za postavljanje gumenih miševa u fioku i plastičnog pauka u supu. „Šta je sad? Prvi april je tek za neka tri meseca. Pite, otkud ti čak ovamo?“

U tom trenutku, Pit – koji iz nekog razloga nosi kuhinjsku rukavicu – pruža ruku i podiže poklopac s lonca koji se veselo krčka, a ja bacam dobar pogled na ono što je unutra.

Menza Fišer hola je prepuna, ali ne studenata. Stanarima smo rekli da je došlo do curenja gasa – ne dovoljno velikog da se evakuiše cela zgrada, ali dovoljno velikog da zahteva zatvaranje menze.

Tužno je – svi su bili tako krmeljivi zbog žurki od prethodne noći – što je izgledalo da su nam poverovali. Bar se niko nije žalio – kada sam počela da delim vaučere za besplatan obrok, tako da mogu da jedu u studentskom savezu.

Trpezarija je i dalje krcata – ali predsednicima koledža, upravnica, radnicima menze, policajcima i detektivima iz odeljenja za ubistva, umesto gladnim osamnaestogodišnjacima.

Iako je tako, prostorija je čudno utihnula, tako da štedljive sijalice u lusterima iznad naših glava – bacajući odsjaj na vitražna stakla blizu ivica visokog plafona – kao da zuje bučnije nego inače. Čujem kako Magdino šmrkanje nadjačava zujanje. Ona sedi na jednom kraju menze sa ostalim koleginicama koje nose mrežice za kosu, ružičaste uniforme i francuski manikir. Gradski policajac blagim tonom razgovara s njima.

„Pustićemo vas da idete kući čim vam uzmemo otiske prstiju“, kaže on.

„Šta će vam naši otiske prstiju?“ Magdi brada podrhtava od straha – ili možda ogorčenosti. „Mi ništa nismo uradili. Niko od nas nije ubio tu devojkicu!“

Ostali radnici menze mrmljaju u znak slaganja. Niko od njih nije ubio devojkicu, takođe.

Policajac zadržava blag ton. „Potrebni su nam otisci prstiju svih vas kako bismo utvrdili koji su otisci u kuhinji vaši, gđo, a koji otisci pripadaju ubici. Ako ih je uopšte ostavio.“

„Samo vi utvrđujete“, kaže Džerald, stajući u odbranu svojih zaposlenih. „Ali ja vam odmah kažem, niko od mojih ljudi nije ubica. Jesam li u pravu, narode?“

Svi u ružičastim uniformama svečano klimaju glavom. Međutim, u njihovim očima sija nešto više od samih suza. Pretpostavljam da je možda u pitanju uzbuđenje: Ne samo da su u svojoj kuhinji pronašli žrtvu ubistva, usred *korn dogova** i štanglica s puterom od kikirikija i želeom, već su sada i vredni svedoci zločina, i kao takvi su tretirani ne kao radnici u menzi – nedodirljivi, bar što se tiče studenata koje uslužuju – već kao misleća ljudska bića.

Za nekolicinu njih, to će možda biti prvi put.

Primećujem šefa smeštaja, doktora Džesapa, za stolom s nekoliko drugih upravnika, i svi izgledaju ošamućeno. Otkrivanje glave leša u kampusu delovalo je kao celishodan povod da upravno osoblje dođe na posao pre deset, uprkos predstojećoj mećavi. Tu je čak i Filip Elington, predsednik koledža, sedi pored Stivena Endruza, novog košarkaškog trenera, koji izgleda zabrinuto. Ima dobar razlog za to: ceo prvi košarkaški tim Njujorškog koledža – da ne pominjem prvi tim navijačica – smešten je u Fišer holu, zahvaljujući blizini Vajner centra, sportskog centra koledža.

Nakon smrti dvoje studenata u zgradi tokom prvog semestra – što je Fišer holu donelo nadimak Studenjaka smrti – svi zaposleni na univerzitetu (uključujući sportske trenere) izgleda da se osećaju pomalo kao na trnju. A kako da ne budu? Naročito predsednik Elington. Njegov posao nije lak. Niko to ne zna bolje od mene, pomoćnice direktora Studenjaka smrti.

A sada se čini kao da su se stvari upravo neizmerno pogoršale, ne samo za predsednika, već i za šefa mog šefa, direktora smeštaja... i on je toga svestan.

* Hotdog uvaljan u kukuruzno brašno i pržen u vrelom ulju (Prim. prev.).

Ukrasna maramica ugurana u džep na njegovim grudima izgužvana je, kao da je neko – vežbajući svoje najbolje istraživačke veštine, pretpostavljam da je taj neko bio doktor Džesap lično – stvarno koristio. Takođe, to što u proteklih pola sata sedi, utonuo u stolici, za lepljivim stolom u menzi nije pomoglo naborima na odelu doktora Džesapa.

„Heder“, kaže mi doktor Džesap, rekla bih previše srdačno, dok prilazim njegovom stolu, nakon što me je jedan policajac pozvao s radnog mesta – gde sam otišla odmah nakon Pitovog otkrića, da počnem da zovem svakog koga bih mogla da se setim, uključujući doktora Džesapa i mog šefa, Toma. „Detektiv Kanavan želi da priča s tobom. Sećaš se detektiva Kanavana iz Šeste stanice, zar ne?“

Kao da bih mogla da zaboravim.

„Detektive“, kažem, pružajući desnu ruku ka blago izgužvanom sredovečnom čoveku prosedih brkova koji se jednim stopalom oslanja na sedište jedne prazne stolice.

Detektiv Kanavan podiže pogled sa šolje kafe koju drži. Oči su mu boje škrljca, a koža oko njih naborana usled preterane izloženosti lošem vremenu. Nije lako biti detektiv u odeljenju za ubistva u Njujorku. Nažalost, ne izgledaju svi oni kao Kris Not*. Zapravo, niko ne izgleda kao on, koliko sam primetila.

„Lepo je videti vas ponovo, Heder“, kaže detektiv. Njegov stisak ruke kao i uvek uliva strahopoštovanje. „Koliko sam shvatio, videli ste je. Dobro. Imate li neku ideju?“

Skrećem pogled s detektiva na glavnog upravnika mog odseka i vraćam ga nazad.

„Hm“, kažem, nesigurna šta se dešava. Čekaj – da li doktor Džesap i detektiv Kanavan stvarno žele moju pomoć u rešavanju ovog gnusnog zločina? Jer to je suprotnost onome što su mislili o mom pomaganju prošlog puta... „Gde je ostatak nje?“

„Detektiv Kanavan nije mislio na to, Heder“, kaže doktor Džesap, usiljeno se smešeći. „Mislio je, da li prepoznaješ... to?“

Kerol En Evans, dekanica za studentska pitanja – aha, ista ona koja neće da me upiše na njen koledž dok joj ne pokažem da umem da množim

* Kris Not – američki glumac, poznatiji kao Zverka iz serije i filma „Seks i grad“ (Prim. prev.)